

COVACIU NORBERT

Tetoválás

Kortárs hangon

Látszólag minden ok nélkül kezdett sírni. Karácsony másodnapja volt. Egyikőnk sem vágyott arra, hogy körbejárjuk a rokonokat, és ott úgy tegyünk, mintha minden rendben lenne, ezért otthon maradtunk az ünnepek alatt. A nappalinkban reggelizés közben hangosan szólt a tévé, igyekezett elnyomni a csendet, amely már nyár közepe óta beköltözött az otthonunkba. Egy mese kezdődött el, nem figyeltem oda a címére, de felkeltette az érdeklődésem. A gólyák babákat szállítanak, de akad közöttük egy, aki később a vezetőjük lesz, és aki átszervezi a vállalkozást: a gyerek-szállítás helyett a gólyák csomagokat fognak szállítanak. Az emberek immár nem gyerekeket, hanem mobiltelefonokat, laptopokat, kis háziállatokat rendelnek a gólyáktól. Akad azonban egy gólya, aki... De most ez teljesen mindegy, mindenki tudja, mi történik a mesében. A mese végén kezdett Bea sírni. Nem ölelt át, nem fogta meg a nyakam, nem borult a vállamra, egyszerűen csak sírásba fulladt a hangja, miközben azt próbálta mondani, hogy a mi levelünk is elveszett félúton, vagy a gólyánk tévedt el valahol. Nem öleltem át, nem próbáltam vigasztalni, elegendő volt már az ilyes-miből, egyszerűen csak felálltam és otthagytam. Egy óra is eltelt már, mikor bejött hozzám a szobába. Odakucorodott mellém az ágyra, elém tolta a telefonját, és azt mondta, hogy tetoválást akar. Tudtam, ez a téma időről időre felvetődik nála, de akkor, abban a pillanatban azt éreztem, hogy ezt a tetoválást valóban meg fogja csináltatni. A telefon képernyőjén egy angyalkát láttam, aki alszik egy kerek szívre támaszkodva, a háttérben egy gólya, mintha a csőrében tartaná az egészset. Elkezdte magyarázni, hogy a szívbe bele szeretné íratni az idei évszámot és a Kincső nevet, mert ez azt jelképezné... Fejezd be, zártam rövidre nagyon határozottan, felémelve a hangsúlyt. Nagyon jól tudom, hogy mit jelent ez. Anyósomnak, akit soha nem ismertem, van szív alakú sírköve, így a szív tulajdonképpen sírkő, az angyalkának a köldökszínörja a szív aljába vezet. Ez, meg a név, meg az évszám, meg a gólya már túl sok volt egyszerre. Nem is akartam végiggondolni. A két ünnep között megcsináltatta a tetoválást. A csuklója fölé félarasznyi nagyságban varrták fel neki. Esztétikailag szép munka volt. Az első nap sokáig néztem, tetszett. Hosszú idő után boldognak láttam. Azt hiszem, ő is tudta, ez csak külső cukormáz, pillanatnyi, múló öröm. Azt kezdte mondani, hogy a háttérben lévő gólya a következő évben meg fogja hozni nekünk a babát, sőt a tetoválásból még azt is kiolvasta,

COVACIU NORBERT (1988, Margitta) a nagyváradi PKE magyar nyelv és irodalom szakán végzett. Jelenleg pedagógusként dolgozik. Egyetemista kora óta jelennek meg novellái és könyvkritikái. Első kötete Az a fél flakon sör címmel jelent meg a Várad gondozásában 2020-ban.

A 2020. évi Kortárs hangon irodalmi pályázaton a Várad folyóirat díjazottjai: próza műfajban **Covaciu Norbert** (Partiumi Keresztény Egyetem); vers műfajban: **Uraky Noémi** (Miskolci Egyetem). Lapunk az alábbi pályázóknak ajánlott még megjelenési lehetőséget: **Szabó Katalin** (II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, Beregszász); **Csató Anita, Rump Tímea, Galda Gábor** (Eszterházy Károly Egyetem, Eger); **Kulcsár Edmond** (Partiumi Keresztény Egyetem); **Hubai Gábor** (Miskolci Egyetem); **Kopacz Tímea** (Babeş-Bolyai Tudományegyetem).

hogy a nyáron eltévedt gólyánk is hazatalál majd hozzánk. A szájából a remotív extra szaga érződött. Egy nagyot sóhajtottam, nem akartam újra visszarántani a valóságba, nem volt sem kedvem, sem erőm már az ilyesmihez, nem mondtam meg neki, hogy az eltévedt gólyánkat betegálmányba helyezték és a kolozsvári magánklinika kutatóközpontjában várja az eredményt, ahol arra a kérdésre próbálnak választ adni neki, hogy miért állt meg a magzat fejlődése.

Hideg

Aznap esett le az első hó az évben. Ahogy ilyenkor illik, el is késtem rendszeren az iskolából. Az igazgatónő arcán láttam, mérges, szűrős tekintetével keresi a szemkontaktust, én pedig sunyi módon a menekülő utat, azt remélem, hogy surranó pályán el tudok húzni mellette, csak bírjam ki, hogy ne nézzek rá. Közben ígéreteket teszek istennek, hogy holnap korábban fogok felkelni, csak most mentsen meg. Miközben elhaladok az igazgatónő mellett, elmormogok egy jóreggeltet, de nem nézek rá. Nem köszön vissza, csak annyit mond szemrehányó hangon a titkárnőnek, hogy ebben az országban sosem készülnek fel rendszeren semmire, még a télre sem, majd az utak állapotáról panaszkodik, meg arról, hogy ilyenkor minden ingázó tanára elkésik. Miután belépek a tanáriba, fel sem kapcsolom a vilányt, lelököm a táskámat, ránézek az órára, huszonöt percet késtem, és még fénymásolni is akartam. Nem baj, majd szünetben. Közben hallom az igazgatónő magas sarkú csizmájának kopogását. Megáll az ajtónál, visszaszól, a nevemen szólít, de nem várja meg, hogy válaszoljak, mondja is tovább, hogy siessek, mert a harmadikosok már várnak. Hűséges káder vagyok, mosolygok, és bűnbánó hangon mondom, hogy sietek. Valósággal rohanok fel a lépcsőn, azon gondolkodom, hogy a harmadikosaim azóta már biztos szétszedték a fél osztályt, de mikor felérek a folyosóra, furcsamód nem hallok ordítózást, veszekedést, ajtócsapkodást. Ez a vihar utáni csend hangja. Rossz előérzetem van. Mikor lenyomom a kilincset, behunyom a szemem, látom magam előtt a képet, hogy nem sokkal ezelőtt néhányan verekedtek, az egyikük elesett, beverte a fejét, most kómában van, lehet, meg fog halni, és ezért én leszek a felelős. Az igazgatónő előbb leszid, még fel is pofoz, aztán kirúg, a kollégák megbélyegeznek, fegyelmi eljárás, és örökre megtiltják, hogy tanár legyek. Belépek. Mind a tizenketten egy kupacban vannak, középen Geta halkán magyaráz. Az összes tekintet rám szegeződik. Geta abbahagyja a mondandóját, a diákok komótosan a helyükre ballagnak. Az úton a katedra felé az a röhejes gondolat

fogalmazódik meg bennem, hogy biztosan a hideg és a frissen hullott hó van ilyen jó hatással a diákjaimra. Szokatlan ez a csend, mint ahogy az is, hogy nem kell ötpercenként rászólnom Bélára, hogy üljön vissza a helyére, Gabira, hogy írjon, Nikóra, hogy ne fesse a körmét, Igorra, hogy ne egyen. Ettől zavarba jövök, azt sem tudom, hogy melyik lecke következik, a házi feladatot sem ellenőrzöm. Önálló feladatot adok nekik, egy rövid fogalmazást kell írniuk a legkedvesebb téli élményükről. Nagy zavaromban ennél jobbat nem tudok kitalálni. Miközben dolgoznak, a padok között járkálok, a bakancsom sarka hangosan kopog a felújított rossz minőségű parketten. Visszaemlékszem arra, amikor az én tanárainknak a lakkcipője kopogott így az osztályteremben, és én annyira utáltam, zavart, nem tudtam teljesen koncentrálni a feladatra. Amikor ez eszembe jut, a katedrához sietek, leülök a székre. Végignézek az osztályon. Nagyrészt álmos, semmitmondó tekintetek bámulják a telni nem akaró fehér füzetlapokat. Volt azonban egy, amelyik a szokásosnál és az osztály átlagánál is sokkal semmitmondóbb és bánatosabb volt. Geta az osztály legjobb képességű diákja. Országos szinten nem kiemelkedő, de ebben a közösségben olyan, mintha egy zseni lenne. Neki nyolcvan pontos lett az év eleji szintfelmérője, az utána következő legjobbjé harminchat. Még úgy is Geta a legjobb az osztályban, hogy sokat hiányzik. A nagymamája neveli, a szülei Németországban dolgoznak, évente kétszer jönnek haza, karácsonykor és húsvétkor. Látszólag jól viseli, bár az utóbbi három napban nagyon furcsán viselkedik. Olyan kedvetlen, az órákon csak bámul maga elé, mint most is, nem csinálja a feladatot, tegnapi sem készítette el a háziját. Azelőtt mindig fülig ért a szája, néha még órán is dúdolt egy-egy vidám dalt. Az jut eszembe, hogy lehet, a szülei idén karácsonyra nem fognak hazajönni, és ettől ilyen szomorú, vagy még rosszabb: ki akarják vinni Németországba, ő pedig szívesebben maradna itthon, a megszokott osztályközösségben. Közeledik a csengetés, felszólítom Getát, hogy olvassa fel a fogalmazását. Azt mondja, hogy nem írt semmit. Tisztelettudóan kér bocsánatot, és felajánlja, hogy házi feladatként bepótolja. Kicsengetnek. Az osztály fiú tagjai kirohannak. Magammal hívom Getát a folyosóra, megkérdem tőle, hogy mi a baja, mi ez a hirtelen viselkedésváltozás nála. Hárít, azt mondja, hogy semmi, de közben nem néz a szemembe. Azt mondom, hogy jó, s miközben elindulok a tanári felé, felajánlom neki, hogy nekem bármit elmondhat, bizalmasan kezelem, ha tudok, segítek. Hármát lépek, már majdnem a lépcsőfordulóban vagyok, azon gondolkodom, hogy vajon lesz-e még időm nyomtatni és fénymásolni a szünetben, mert a mai kezdést követően az a minimum, hogy becsengetés után egy perccel sem maradok tovább a tanárban, ekkor Geta utánam szól. Azt kérdezi, hogy valóban nem fogom-e elmondani senkinek, és miután megígérem, hogy nem, egy nagyot sóhajt, és azt mondja, nem tudja, mi van a mamájával, de ez már a harmadik napja, hogy nem kel fel az ágyból, ha megszólítja, nem válaszol, és olyan hideg.